

τὸ σπᾶδίον της, διότι περὶ τῶν θεραπει-
τικῶν ιδιοτήτων τῶν βοτανῶν ἐκεῖνων,
ὕμεις, ἀνγκυῶσται, γινώσκετε πλείονα τοῦ
Δημητρίου, ἐντὸς ἡττοῦς χρονικοῦ δια-
στήματος ἐβδομάδος, καθ' ὃ ἐποιεῖτο χρῆ-
σιν τῶν λουτρῶν, ὁ σεπτὸς ἀσθενὴς ἐθε-
ραπεύθη ἐντελῶς, ὁ δὲ Ἰάκρυφ ἐπανήλθεν
ὑπὸ τὴν οἰκιακὴν του στέγην, φέρων τὸν
τίτλον πρώτου ἐπιτίμου ἱατροῦ τοῦ Τζάρου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε τὸ
πρῶτον ἐπανεῖδε τὴν Ναδαῖναν, ἡσθάνθη
ἀκατάσχετον ἀνάγκην νὰ στραγγάλισῃ
αὐτήν. Πλὴν ἀκολουθῶς ἐσκέφθη, ὅτι, ἐὰν
ἀπετύγχανεν, ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ καθ'
ἐαυτοῦ νέας ἐνοχλήσεις καὶ ὡς ἄνθρωπος,
γενόμενος συνετὸς ἐκ πείρας, ἐσκέφθη, ὅτι
προτιμότερον ἦτο νὰ ἦναι ἀγαθὸς καὶ νὰ
συγχωρήσῃ.

Τοῦ λοιποῦ, προσθέτουσι τὰ χρονικά, οἱ
δύο παραδειγματικοὶ σύζυγοι ἐβίωσαν εὐ-
τυχεῖς, πλούσιοι, ἀγαπώμενοι ὑπὸ τοῦ κυ-
ριάρχου των, σεβόμενοι ὑπὸ τῶν αὐλικῶν
καὶ ὑπὸ πάντων τιμώμενοι. Δ*

Ο ΤΕΤΡΑΠΟΥΣ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΣ

Ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον κυριεύσει τὸ Γι-
βραλτάρ, οἱ Ἰσπανοὶ προσεπάθουν ν' ἀνα-
κτήσωσιν αὐτό· τούτου ἕνεκεν οἱ Ἀγγλοὶ,
φοβούμενοι ἐπίθεσιν ἐξ ἀπροόπτου, ἦσαν
ἄγρυπνοι καὶ ἔθνηκαν φρουρὰς πανταχοῦ.
Εἰς στρατιώτης φρουρῶν μακρὰν τῶν τει-
χῶν, εἶχε φέρεῖ μεθ' ἐαυτοῦ τὸ δεῖπνόν του
ἐντὸς ἐπιμήκους πηλίνου ἀγγείου, καὶ τὸ
ἔκρυψε μεταξὺ τῶν θάμνων, καθὼς φοβούμε-
νος ἀπροόπτου ἐπίθεσιν τοσοῦτον κατὰ τοῦ
φαγητοῦ του ὅσον καὶ κατὰ τοῦ φρουρίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πῆνξ, ζητῶν νὰ
φάγῃ τι, διότι ἦτο νῆστις ἀπὸ δύο ἡμε-
ρῶν, ὡσφράνθη τὸ φαγητόν, ὑπὸ τῆς ὁσμῆς
δ' ὀδηγούμενος διευθύνεται εἰς τοὺς θά-
μνους, ἔνθα ἀνακαλύπτει τὸ εὐλογημένον
ἀγγεῖον. Πάραυτα χώνει τὴν ρίνα ἐντὸς
αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ στόμιον εἶναι ὀλί-
γον στενόν, μόλις χωρεῖ τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγ-
χους αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἀγγείου. Ἐρεθιζό-
μενος ὁμως ὑπὸ τῆς πείνης, καταβάλλει
μεγάλας προσπάθειας, ὡθεῖ, ὡθεῖ τοσοῦ-
τον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐπὶ τέλους εἰσέρχεται
εἰς τὸ δοχεῖον ὁλόκληρος ἡ κεφαλὴ του,
καίτοι ὀλίγον ξεσχισθεῖσα. Τέλος ὁ λαί-
μαργος, κύριος τῆς θέσεως, καταδροχθίζει
ἐντὸς στιγμῆς τὰ πάντα, φασόλια, γεώ-
μηλα, δαυκία κ.λ.π. Ἀφοῦ ἔγλυψε καλῶς
τὸ χυλῶδες ἐσωτερικόν τοῦ ἀγγείου ἐσκέ-
φθη ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ τότε παρουσιάσθη
νέα δυσκολία μεῖζων τῆς πρώτης· ἡ κε-
φαλὴ εἶχε μὲν εἰσέλθει μετὰ κόπου, ἀλλ'
ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ. Μετὰ τινὰς ἀ-
νωφελεῖς προσπάθειάς ὁ ἥρως ἡμῶν ἠναγ-
κάσθη ν' ἀποσυρθῇ φορῶν τὸν ἀλλόκοτον
ἐκεῖνον πῖλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ
του ἐκρύπτοντο, ὀρθίος ὡπισθοβάτει καὶ
συνέκρουε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ στρατιώτης ἐ-
ξηκολούθει φρουρῶν. Ἠρίθμει πᾶν τέταρ-
τον τῆς ὥρας, καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι μετ'

ὀλίγον θὰ τὸν ἀντικαθίστων καὶ θὰ ἦτο
τέλος ἐλευθερὸς νὰ δειπνήσῃ. Μέχρι τῆς
στιγμῆς ἐκείνης τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς,
διότι οὐδὲν εἶχεν διαταράξει τὴν σιγὴν
τῆς νυκτός. Ἀλλ' αἰφνης νομίζει ὅτι ἀ-
κούει παράδοξον θόρυβον ἐγγὺς αὐτοῦ. Ἰ-
σταται, ἀκροᾶται καὶ ἀκούει ταραχὴν ἐν-
τὸς τῶν θάμνων καὶ ἐπιτρίφεις λίθων, ὥσει
ἐβόδιζε τις μὲ βῆμα ἀβέβαιον ἐπὶ τῶν
βράχων. Ἐκπλαγείς ζητεῖ νὰ διακρίνῃ εἰς
τὸ σκότος τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἄτομον
τὸ προξενούν τὸν θόρυβον. Αἰφνης διακρί-
νει ἀμυδρῶς ἐν ὧν βαδίζον ψηλαφητεῖ,
καὶ τὸ ὅποῖον ἐφόρει μακρὸν πῖλον.

— Τίς εἶ! κράζει στεντορεῖα τῇ φωνῇ.
Ἀλλὰ τὸ φάσμα ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ
φεύγει καὶ ἐξαφανίζεται.

Οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ὅτι εἶναι ἐχ-
θρὸς· θὰ προσβάλλουν ἐξ ἀπροόπτου τὸ
φρούριον. Πάραυτα ἐκβάλλει τὴν κραυγὴν
τοῦ κινδύνου, καὶ σκοπεύων ταχαιῶς τὸν
στρατιώτην, τὸν ὅποιον ἐνόμισεν ὅτι εἶδε,
πυροβολεῖ.

Πρὸς τὸ σύνθημα τοῦτο πάντες ἐξεγεί-
ρονται· οἱ φρουροὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὴν
κραυγὴν, οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶται ἀρπάζουσι
τὰ ὅπλα, ἐντὸς δὲ μιᾶς στιγμῆς ἅπασα
ἡ φρουρὰ εὐρίσκεται ἐπὶ ποδός. Διευθύνε-
ται ἐν σπουδῇ εἰς τὸ μέρος ἐξ οὗ προῆλθεν
ἡ κραυγὴ, ὁ δὲ φρουρὸς δεικνύει διὰ τοῦ
δακτύλου τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εἶδεν ἐμφανι-
σθέντα τὸν νυκτερινὸν πρόσκοπον.

— Εἶναι γρεναδιέρος, εἶπε, τὸν ἀνε-
γνώρισα ἀπὸ τὸ κράνος του.

Ζητοῦσι τὸν γρεναδιέρον, διατρέχουσι
τοὺς βράχους, ἀλλ' οὐδὲν ἀνακαλύπτουσιν.
Αἰφνης εἰς στρατιώτης πυροβολεῖ κράζων·

— Νά τος!

Καὶ πραγματικῶς, βλέπουσι τὸν φυ-
γάδα τρέχοντα, πηδῶντα, κυδιστίζοντα
καὶ διασκελίζοντα τοὺς βράχους.

Πάραυτα, πάντων τὰ τυφέκια διευθύ-
νονται κατ' αὐτοῦ καὶ ἑκατὸν πυροβολισμοὶ
ἀντηχοῦσι ταυτοχρόνως Εἴτα, οὐδὲν πλέον.
Προχωροῦσι τότε μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ μέ-
ρος εἰς ὃ ἐξηφανίσθη ὁ μυσηριώδης ἐχθρὸς.

— Προφυλαχθῆτε! λέγουσιν οἱ μὲν, εἰς
τὰ πέραξ κρύπτεται ὁλόκληρος λόχος, ἴσως
ἕνα σύνταγμα.

— Ἐμπρός! κράζουσιν οἱ γενναϊότεροι.

Καὶ ἡ φρουρὰ προχωρεῖ μὲ γραμμὰς
συνεσφιγμένας, μὲ λόγχας προτεταμένας,
ἀβεβαία καὶ ἀνήσυχος.

— Προσέξετε! κράζει αἰφνης εἰς στρα-
τιώτης ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν, ἰδὼν τὸ
κινούμενον εἰς τὸ σκότος.

Πάντες σκοπεύουσιν.

Ἀλλ' οὐδεὶς Ἰσπανός, οὐδεὶς ἐχθρὸς
ἐμφανίζεται.

— Προσοχή! κράζει ὁ ἀρχηγός.

Προχωροῦσι πάντοτε, πλησιάζουσι, φθάνου-
σιν εἰς τὸ μέρος ἐνθα πρᾶγμα τι ἐκινεῖτο
πάντοτε, καὶ εὐρίσκουσι τέλος... τὸν πῖ-
λόν του, ἔχων συντετριμένον τὸν ἕνα
πόδα ἐπροσπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ παρα-
δόξου καλύμματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον μόνον
εἶχε πτοήσῃ ὅλον τὸν ἀγγλικὸν στρατόν.

Β.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Τὰ τόσον ἐν χρήσει ἐπισκεπτήρια δὲν
εἶναι νέα, οὐδ' εὐρωπαϊκὴ ἐφεύρεσις.

Ὑπῆρχον ἐν Κίνα πρὸ 1200 ἐτῶν, ἐνῶ
ἐν Γαλλίᾳ ἡ χρῆσις αὐτῶν διεδόθη μόνον
κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα.

Πλὴν οὐδεμίαν σχέσιν ὑπάρχει μεταξὺ
τῶν σινικῶν ἐπισκεπτηρίων καὶ τῶν παρ'
ἡμῖν ἐν χρήσει μικρῶν ὀρθογωνίων παραλ-
ληλογράμμων τεμαχίων χαρτονίου.

Ἐν Κίνα τὰ ἐπισκεπτήρια εἶναι, ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ, εἶδος πίνακος, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι
κεχαραγμένα πληθὺς ἀσυναρτήτων πρὸς
ἄλληλα σχημάτων, ἐχόντων τὴν ἀξίωσιν,
ὅτι ἐκφράζουσι πᾶσαν εὐχὴν πρὸς ὃν τὸ
ἐπισκεπτήριον ἀπευθύνεται.

Κατὰ δὲ παράδοξον συνήθειαν, τὸ μέ-
γεθος τοῦ ἐπισκεπτηρίου δέον νὰ ᾖ ἡναι ἀ-
νάλογον πρὸς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ σέβας,
τὸ ὅποιον ὁ ἐπιστέλλων τρέφει πρὸς τὸν
λαμβάνοντα.

Κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταε-
τηρίδα, Ἀγγλος πρεσβευτὴς ἐν Πεκίνῳ
ἔλαβεν ὑπὸ τῆς Σινικῆς Κυβερνήσεως ἐπι-
σκεπτήριον μήκους δέκα καὶ ὀκτὼ ποδῶν,
τὸ ὅποιον ἔφερον ἐξ ἀνδρες.

Οἱ καλλιτέχναι ὑπῆρξαν καὶ θέλουσιν
εἶναι πάντοτε ἰδιότροποι καὶ πρωτότυποι.
Ἐὰν ἡμεῖς οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, με-
ταβάντες εἰς ἐπίσκεψιν φίλου, δὲν εὐρωμεν
αὐτόν, γράφομεν τὸ ὄνομα ἡμῶν ἢ ἀφί-
νομεν τὸ ἐπισκεπτήριόν μας.

Οἱ ἔξοχοι καλλιτέχναι ὁμως ἔχουσιν
ἐπισκεπτήρια διάφορα.

Ὁ Ἀπελλῆς, μεταβὰς εἰς τὸ σπουδα-
στήριον τοῦ Πραξιτέλους, ἀπόντος αὐτοῦ,
δὲν ἔγραψε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἔσυρεν ἐπὶ
τῆς ἀπὸ τοῦ τρίποδος ἡρτημένης εἰκόνας
γραμμὴν τόσῃ λεπτὴν, ὥστε ὁ Πραξιτέ-
λης ἐπανελθὼν, ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῇ τὴν
χειρὰ τοῦ Ἀπελλοῦ κάλλιον τῆς ὑπογρα-
φῆς αὐτοῦ.

Εἰς ἐποχὴν πολὺ ἐγγυτέραν ἡμῖν, ὁ
Δανιὴλ ἐκ Βολτέρρας ἔγραφεν εἰς τὴν Φαρ-
νείζιαν—τὸ ἐν Ῥώμῃ περιφημὸν μέγα-
ρον—τὰς διασήμους εἰκόνας αὐτοῦ τῆς
Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Μεδοῦσης.

Ἡμέραν τινὰ, ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος, ἐπι-
θυμήσας νὰ ἴδῃ τὸν μαθητὴν του, μεταβαί-
νει ἐκεῖ, μὴ εὐρῶν δ' αὐτόν, ἀφίνει δείγμα
τῆς ἐπισκέψεώς του, σχεδιάζων ὑψηλὴν δι'
ἀνθρακος κεφαλὴν κολοσσιᾶν διὰ στάσεων.

Ὁ Δανιὴλ, ἐπιστρέψας, ἔμεινεν ἐνεὸς
ἐνώπιον τοῦ ἀγρίου προσώπου. Τίς ὁμως
θὰ ἐτόλμα νὰ διαγράψῃ τὸ ἔργον τοῦ Μι-
χαὴλ Ἀγγέλου; Αὕτη ἡ κεφαλὴ εὐρίσκε-
ται ἀκόμη ἐκεῖ, θαυμαζομένη ὑπὸ πάντων
τῶν ἐπισκεπτῶν, ἐφ' ἐνὸς τῶν τοίχων τοῦ
πρὸς τὸν κῆπον ἰσογείου δωματίου τοῦ
καλλιτεχνικοῦ κειμηλίου, ὅποιον εἶναι τὸ
μέγαρον τῆς Φαρνείζιας.

Ἡ δι' ἀνθρακος ἐσχεδιασμένη κεφαλὴ
θεωρεῖται ὡς προσωπογραφία τοῦ Καρόλου
Μάγνου τὸ δὲ στιγμιαῖον ἔργον θαυμασιὰς
χειρὸς θέλει προκαλεῖ τοὺς αἰῶνας. Δ*